Zevende Jaer. Nr 32. Zaterdag, 11 Augustus 1860.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by M.-F. COLLÉE, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk. . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . . 15 »
De reklamen » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 11 AUGUSTUS.

De oorlog in het Oosten.

De moorderyen van het kristen volk door de Turken hebben, niet zonder reden, eene openbare verontweerdiging en droefheid doen ontstaen. Duizende stemmen zyn opgerezen en hebben om wraek geroepen.

De Turk blyft altoos Turk, dat is, woest, barbaersch en aertsvyand van den christen naem. En al wilde de Sultan de wreede gevoelens zyner onderdanen, veranderen, al wilde hy de daders, op eene voorbeeldige wyze, straffen, het schynt bewezen, dat er volstrekt onmogelykheid bestaet. De vorst wordt slechts gedoogd, meester is hy niet meer. Het turksch ryk zelve houdt met moeite aeneen, het is langs alle kanten met magteloosheid geslagen, het bewaert nog slechts een schyn van leven, zoo dat eene gebeurtenis alleen zynen ondergang te wege kan brengen.

Het uer is geslagen sedert hetwelk de kristene mogendheden niet kunnen of mogen langer dulden eenen staet van zaken, die een aenhoudend gevaer uitmaekt voor de kristenen die Turkyen bewoonen. Lief of leed moet er een einde gesteld worden aen de turksche verdrukkingen, die sedert menige jaren maer te dikwyls zich vernieuwd hebben. Indien het keizerryk onmagtig geworden is zich zelven te redden, de kristene volkeren moeten er tusschen komen, om ten minste degenen die denzelfden godsdienst aldaer belyden, rust en veiligheid te verschaffen.

Dat zy wel opletten geen halve maetregelen te nemen zoo als voortyds; verbonden en besprekken zyn kinderspelen in de oogen der Turken, waermede zy lagchen, gereed zynde deze met de eerste gelegenheid te verbreken.

Het is de degen en het geweld die onder deze dweepzuchtigen het bevel moeten voeren. Het is Frankryk vooral die daer eene deftige rol moet spelen; er ontbreken hem noch soldaten noch het gezag. De Turken hebben deze natie in den oorlog van den Krim leeren kennen en vreezen.

Wy hebben reeds voorzien dat Frankryk, by het nemen van volledige maetregelen, het engelsch gouvernement op zynen weg zal vinden; trouwens overal waer een beentje te knagen is, daer zal de baetzuchtige Engelschman zich met hardnekkigheid aen vastkleven. De menschlievendheid is hem niet bekend, en de kristelyke gevoelens acht hy maer voor zooveel hy er zynen honing kan uitzuigen. De zwakheid van het turksche ryk past aen zyne interesten uitermate wel; dit land dat inzakt wordt door de engelsche ratten langs alle kanten doorgeknaegd en uitgezogen. Dat Frankryk zich niet late verschrikken door deze kwaedwilligheid, en dwarsdoor zynen uitdrukkelyken wil toone om de oostersche zaken hulp toe te brengen en het trotsche Engeland zal koelen zonder blazen.

De kwestie is of het oogenblik niet gekomen is gansch Turkyen gewapenderhand te overmeesteren en dit eene andere, eene kristene gedaente te doen aennemen. Buiten Engeland, is zulks in den wensch van al de mogendheden van het vasteland. Wy gelooven dat alle anderen maetregel slechts eene herplaestering zal mogen genoemd worden.

De tyden voor eene dergelyke onderneming schynen gunstig. Zonder Frankryk kan zy niet wel geschieden; ter uer is deze natie op het toppunt harer glorie; hare zegepralen hebben ze rond de wereld doen eerbiedigen en vreezen, en zy heeft aen haer hoofd eenen Napoleon, naem die ontzag inboezemt.

Eene tweede beweegreden is aen de hand. De geest van revolutie ondermynt schier al de europeaensche ryken; vroeg of laet zal hy uitbersten, nu hier en dan daer; zou het niet geraedzaem zyn de vurigheid dezer woelige gemoederen van het Westen naer het Oosten te stieren?

Nogtans wy zyn bevreesd dat deze onderneming misschien een algemeenen oorlog zou kunnen te weeg brengen, doch, in de inzigten der goddelyke Voorzienigheid, om eene zuivering in Europa te veroorzaken. Het onweder zuivert het de lucht niet?

Ons wereldsdal is zoo ziek; de verpestende leerstelsels hebben ze tot in haer binnenste bedorven; de geest van godsdienstigheid, in weerwil van de heldhaftige poogingen der geestelykheid, moet overal wyken voor den politieken geest der gouvernementen, die niet anders inhoudt dan haet tegen de religie. De gezonde leeringen worden overal bestreden en men zit met geweld naer de voldoening der zinnen; de stoffelyke interesten hebben den voorkeur op de geestelyke verkregen; men legt zich op niets anders toe dan op het bekomen van hooge bedieningen en het winnen van veel geld, schier zonder den minsten arbeid. Het gouden kalf is de God van de eeuw geworden, en de wellusten en de vermaken worden met eenen ongehoorden drift achtervolgd.

Zou Europa geene zuivering en den straffenden arm des Heeren niet verdiend hebben?

Napoleon's brief.

Nogmaels heeft de magtige fransche vorst de pen in de hand genomen om aen de geheele wereld te laten weten, dat hy met vredelievende inzigten is bezield, dat hy met al zyne geburen in goede vriendschap leven wil, en dat hy hoegenaemd geene goesting heeft van te oorlogen. Zyne brief is zoo stellig als hy maer zyn kan; geene voorbehoudingen bemerkt men in denzelven; de keizerlyke schryver gaet zelfs zoo ver dat hy den naem Gods aenroept tot getuige van hetgene hy zegt: « In 's hemels naem, zegt hy, dat de engelsche ministers » hunne ellendige jaloezy en hun onregtveerdig mis- » trouwen van kant stellen; laet ons malkander trouw- » hertig verstaen als treffelyke lieden die wy zyn, en » geenszins als schelmen die elkander bedriegen. »

Nooit sprak de fransche vorst eene zoo nederige tael; nooit plaetste hy de kwestie op eenen zoo leegen voet; hé wel, gy zult het zien, juist omdat hy zoo nederig spreekt, omdat hy schynt te smeeken, zal zyne brief zonder uitwerksel blyven, zal men noch in Engeland noch elders gelooven dat hy regtzinnig is.

De uitlegging die men aen dien stap geven zal en die overigens zeer juist voorkomt, is de volgende: Napoleon gevoelt dat een oorlog tusschen hem en Engeland onvermydelyk is, dat hy met dit land niet overeen komen kan op verscheidene belangryke kwestiën, dat zyne beste inzigten — namelyk degenen nopens Syrien — gedwarsboomd worden door de trouwlooze engelsche ministers, en van nu af wil hy stukken uitgeven, op welke hy zich later kan beroepen, om te toonen dat hy het niet is die den oorlog heeft gezocht, dat hy den vrede gewild en zelfs gevraegd heeft.

Daerin ligt, volgens ons, geheel de knoop van den brief die Napoleon aen zynen gezant te Londen heeft toegestuerd. Dit stuk is geschreven voor later; dat het nu zyn uitwerksel hebbe of niet, daermede bekreunt zich de Keizer niet: de zaek is voor hem in de toekomst gelegen, en dewyl hy zich bezig houdt met « *de gebrekkige kanten zyner krygsmagt* » te verbeteren, bereidt

---

DE REGTVEERDIGHEID

VAN KAREL-DEN-STOUTE.

(*Vervolg.*)

Het volgende verhael hangt noodzakelyk af van het vorige De byzonderste persoonaedjen die er in voorkomen en het zedelyke ontwerp, zyn volstrektelyk dezelfde: het strekt om te doen zien met welke onverbiddelyke strengheid Karel-de-Stoute te werk ging jegens zyne ambtenaren die misbruik maekten van het gezag waermede hy hen bekleed had.

I.

Het was reeds eenigen tyd geleden dat de Burgondier Rhinsault Gelderen bestierde namens hertog Karel. Zoo als wy het gezien hebben, had een algemeen kapittel van het Gulden-Vlies de verkooping van het hertogdom Gelderen door den ouden Arnold van Egmont aen den hertog van Burgondien gedaen, goedgekeurd, en de Keizer kwam er aen dezen prins de leenhulding van te vergunnen. Het was in het begin des jaers 1474. Rhinsault, welke zyne heimelyke zendingen, zyne dienstplegingen en zyne diplomatische ervarenheid zeer verrykt hadden, voerde in zyn bestuer eenen schitterenden trein van grooten heer. De geldafpersingen, welke hy wist te kleuren met eenen weerschyn van iever voor de belangen van zynen vorst, voorzagen ruimschoots in zyne uitgaven. Wanneer er hem geld ontbrak, wist hy er zich gemakkelyk te bezorgen door de ryke persoonaedjen van Gelderen te vervolgen. — Adolf van Egmont, de onweerde zoon van Arnold, zat alsdan in het gevang van Namen opgesloten, — en in weerwil zyn afschuwelyk gedrag jegens zynen ouden vader, had deze prins nog aenhangers behouden. Ook, van zoohaest een man aen Rhinsault begon te mishagen, van zoodra de gouverneur noodig had er eenig geld van af te persen, beschuldigde hy hem van met Adolf betrekkingen te onderhouden om het gezag van Monseigneur den hertog van Burgondien omver te werpen en den gewezen hertog in zyne vorige weerdigheid te herstellen.

Met dergelyke hulpmiddelen voerde Rhinsault grooten rang. Hy gaf feesten, hy noodigde er de aenzienlykste persoonaedjen der stad naer uit; op die wyze leerde hy hen kennen, en men noemde er weinige die durfden weigeren zyne feesten by te wooneu.

II.

De donkere nacht had zyne rouwfloers over de stad Gelderen (1) opengespreid, alles scheen in eene zachte rust gedompeld: het eentoonig en kunstmatig getrappel der wachten, de klaegzingende stem des nachtwakers, het gelooi des winds stoorden alleen deze doodsche en akelige stilte.

Een enkel huis op den hoek der groote markt maekte eene uitzondering aen de algemeene duisternissen die de stad als het ware met eenen zwarten sluijer omwenteld hadden. Op de tweede verdieping dier wooning zag men eene schitterend verlichte kamer, roode zyden gordynen met gouden franjes en kwasten hingen zwierig voor de vensters en lieten de schaduw eener ryzige gestalte die zich achter dezelve bewoog, door hare kronkelende rimpels doorschynen.

In deze kamer, die sierlyk opgeschikt was, wandelde eene vrouw met rasse schreden heen en weder. Zy was in een ryk nachtgewaed en men kon zeer gemakkelyk ontwaren dat zy reeds eenige uren op hare ruststede had doorgebragt.

Deze vrouw, die door eene buitengewoone schoonheid uitblonk, scheen aen eene hevige wanhoop ten prooi; warme tranen ontvloeiden hare oogen en rolden perelend over hare wangen; zy wrong hare handen angstig in hare zydachtige hairen en eenen lang geklemden zucht vloog jammerend uit haren benauwden boezem.

De klok sloeg één uer.

— Een uer! riep zy, en Pieter is nog niet hier. Waer mag hy blyven! En met eenen forschen arm slingerde zy driftig den zilveren kwipsel der belkoord.

Een bedienden kwam te voorschyn.

— Is uw heer nog niet aen uw huis geweest? vroeg zy.

— Neen, mevrouw.

— Loop dan spoedig naer het huis des barons van Altendorf; myn man is dezen avond aldaer gaen doorbrengen, hy had my beloofd van stellig om negen ure terug te wezen; ga zien wat er scheelt.

— Ja, mevrouw, was het antwoord des bedienden, die onmiddelyk vertrok.

III.

Om den verjaerdag zyner benoeming tot het gouvernement des lands te vieren, kondigde Rhinsault een groot nachtfeest aen. Hy noodigde er een deel van den adel en van het magistraet naer toe. Hy liet er ook eenige der rykste koophandelaers komen, onder dewelke men Pieter Stalins en Regina zyne jeugdige echtgenoote bemerkte.

Pieter Stalins, uit een vriesch adelyk geslacht gesproten, was een der schoonste mannen van de noord-nederlandsche provintien. In den jengdigen ouderdom van vyf-en-twintig jaren was hy aen het hoofd eener ontzaggelyke fortuin en een der vermogendste koophandelaers geworden. Sedert twee jaren met Regina Van Attersum gehuwd, bewoonde hy thans Gelderen. De echte band welke Pieter en Regina aen elkaer sloot, was eene ligte keten van roozen, een altoos

(1) In verscheidene verhalen, die de onderhavige gebeurtenis te Vlissingen plaetsen, wordt de heldin Saphira genoemd. M. de Barante heeft dit verhael gevolgd in zyne *Histoire des ducs des Bourgogne*. Het is echter niet mogelyk dat de trek van regtveerdigheid welken men gaet lezen in de beide steden plaets gehad hebbe.